

Številka: Up-824/18-18

Datum: 30. 3. 2022

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus ustavne pritožbe, ki jo je vložila družba MLADINA, časopisno podjetje, d. d., Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška pisarna Zakonjšek, d. o. o., Ljubljana, na seji senata 8. marca 2022 in v postopku po tretjem odstavku 55.c člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo, 109/12, 23/20 in 92/21)

sklenilo:

1. Ustavna pritožba zoper sklep Vrhovnega sodišča št. II DoR 407/2017 z dne 8. 3. 2018 se ne sprejme.

2. Ustavna pritožba zoper sodbo Višjega sodišča v Ljubljani št. I Cp 1722/2017 z dne 11. 10. 2017 v zvezi s sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani št. P 326/2017-III z dne 10. 4. 2017 se ne sprejme.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Pritožnica (v pravnem postopku tožena stranka) je v 9. in 10. številki tednika Mladina z dne 4. 3. 2011 in z dne 11. 3. 2011 objavila prispevke o političnem delovanju Branka Grimsa oziroma politične stranke, ki ji pripada, z namenom pridobivanja priljubljenosti. V 9. številki Mladine je v rubriki Mladinamit objavila še prispevek z naslovom "*Ni vsak dr. G. že dr. Goebbels*", v katerem je poleg fotografije nemškega nacističnega politika in nacističnega ministra za propagando Josepha Goebbelsa z družino objavila fotografijo tožnikove družine pri maši ob Marijinem vnebovzetju.¹ Tožnik je zaradi objave teh prispevkov od pritožnice s tožbo zahteval plačilo denarne odškodnine v višini 40.001

¹ Nad fotografijama je bilo pod naslovom dodano še besedilo: "Naš sodelavec Sena Driskić je na svojem fejsbuku dr. Grimsa primerjal z dr. Goebbelsom. Uredništvo Mladinamita se pridružuje protestom. Mogoče se zdi, da se dr. G. zgleduje po svojem vzorniku, a mu do njega še veliko manjka in mu trenutno ne seže niti do pasu. Potrebno bo še veliko vaje v manipulaciji. Sieg!"

EUR, hkrati pa tudi objavo sodbe ter opravičila v tedniku Mladina. V pravnem postopku je bilo že pravnomočno odločeno ter nato potrjeno s sodbo Vrhovnega sodišča št. II Ips 97/2015 z dne 10. 9. 2015, da je dolžna pritožnica zaradi nedopustnega posega v tožnikovo čast in dobro ime, do katerega je po oceni sodišč prišlo zaradi objave fotografije tožnikove družine ob fotografiji družine Goebbels v rubriki Mladinamit, ne pa tudi zaradi objave samih besedilnih člankov, objaviti sodbo ter opravičilo v tedniku Mladina. Ustavno sodišče je že presojalo to odločitev sodišč. Z odločbo št. Up-407/14 z dne 14. 12. 2016 (Uradni list RS, št. 2/17, in OdlUS XXI, 37) je zavrnilo ustavni pritožbi pritožnice. Z izpodbijano pravnomočno sodbo je bilo v ponovljenem postopku odločeno še, da je pritožnica dolžna tožniku zaradi navedenega posega v njegovo pravico do časti in dobrega imena (ter v pravico do družinskega življenja) plačati še denarno odškodnino za nepremoženjsko škodo v višini 3.000 EUR. Vrhovno sodišče je z izpodbijanim sklepom zavrnilo pritožničin predlog za dopustitev revizije.

2. Pritožnica uveljavlja kršitev pravice do svobode izražanja iz prvega odstavka 39. člena Ustave. Z vidika te človekove pravice naj bi bilo nesprejemljivo stališče, da je z objavo spornih fotografij prišlo do nedopustnega posega v tožnikovo čast in dobro ime oziroma da ji je mogoče očitati protipravno ravnanje. Pritožnica se ne strinja z Višjim sodiščem, da v pritožbi ni nasprotovala taki presoji sodišča prve stopnje. Ves postopek naj bi zatrjevala, da ne gre za nedopusten poseg, ko pa naj bi iz konteksta objav za povprečnega bralca izhajalo sporočilo, da je šlo za kritiko politikovega izpostavljanja družine v javnosti z namenom pridobivanja naklonjenosti volivcev, enako kot je ravnal Goebbels, in ne za primerjavo dveh družin. Po pritožničinem mnenju je izpostavljanje politikove družine v javnosti lahko predmet provokativne kritike na način, kot jo je izrazila. Pritožnica poudarja, da ima v demokratični družbi svoboda političnega izražanja še posebej velik pomen. Nasprotuje stališču Ustavnega sodišča iz odločbe št. Up-407/14, da lahko tožnik sploh varuje ugled svoje družine. Tožnikova žena in njegovi otroci naj bi svoje pravice uveljavljali v ločenih pravdah. Pritožnica tako vztraja, da že temelj v tej zadevi ni podan, s čimer naj se sodišče prve stopnje sploh ne bi več ukvarjalo, zaradi česar naj tudi njena pritožba ne bi bila osredotočena na to vprašanje.

3. Z vidika pravice do svobode izražanja naj bi bilo sporno tudi stališče, da je pritožnica dolžna tožniku zaradi nedopustnega posega v njegovo čast in dobro ime, čeprav je že morala objaviti sodbo in javno opravičilo, plačati še denarno odškodnino. Pritožnica opozarja na stališče Ustavnega sodišča iz odločbe št. Up-407/14, da gre v tej zadevi vendarle za mejni primer. Tehnico v prid drugačni odločitvi, da tožniku ne pripada še denarna odškodnina, naj bi nagnile naslednje pravno pomembne okoliščine tega primera: (i) da je tožnik pomemben in vpliven politik ene do največjih parlamentarnih strank in poslanec Državnega zbora že od leta 2004; (ii) da je zato dolžan trpeti tudi grobo kritiko; (iii) da je šlo pri objavi spornega prispevka prav za kritiko njegovega političnega delovanja; (iv) da stranka, ki jo predstavlja tožnik, pogosto kritizira druge, pri čemer uporablja izraze fašizem in primerjave z nacizmom; od teh izjav naj se tožnik ne bi nikoli distanciral; (v) da je tožnik izpostavil svojo družino fotografiranju; (vi) da maša ob Marijinem vnebovzetju ni intimni dogodek in tožnik ni mogel pričakovati zasebnosti, še posebej, ker je z družino sedel v prvi vrsti; (vii) da sporna fotografija tako ni družinska

fotografija, ampak fotografija iz javnega dogodka; (viii) da je tožnik trpel zaradi trpljenja svojih otrok, torej je le posredni oškodovanec in kot tak po materialnih predpisih ni upravičen do odškodnine; in (ix) da stopnja in trajanje duševnih bolečin ne dosegeta nivoja, ki bi tožnika upravičevala do denarne odškodnine.

4. Pritožnica meni, da ima izpodbijana odločitev zanjo hujše posledice zaradi zastraševalnega učinka. Kajti za posledico naj bi imela, da novinarji o tako pomembni temi, kot je primerjava političnih metod, ki so jih uporabljali nacisti, ne bodo upali uporabiti slikovnega gradiva. Napačno naj bi bilo stališče Višjega sodišča, da bi morala pritožnica dokazati zastraševalni učinek. Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP) naj bi že sprejelo stališče, da ni treba, da bi sodišče predhodno ugotovilo, ali bo imela prisojena odškodnina dejansko zastraševalni učinek na novinarja. Splošno sprejeto stališče naj bi bilo, da imajo (visoke) odškodnine v primeru kršitve svobode izražanja v vsakem primeru zastraševalni učinek na novinarja in zato zahtevajo najbolj skrben nadzor (sklic na sodbi ESČP v zadevah *Independent News and Media in Independent Newspapers Ireland Limited proti Irski* z dne 16. 6. 2005, 85. točka obrazložitve, in *MGN Limited proti Združenemu kraljestvu* z dne 18. 1. 2011, 201. točka obrazložitve). Pritožnica trdi, da lahko tudi odškodnina v višini 3.000 EUR v določenih okoliščinah pomeni visok znesek. Poleg tega naj časopisna hiša ne bi mogla vnaprej predvideti, kolikšen znesek odškodnine ji bo naložen v plačilo. Pritožnica izpostavlja, da izpodbijana sodba ne pomeni hujših posledic le zanjo, pač pa tudi za demokracijo. Glede na navedeno Ustavnemu sodišču predlaga, naj njeni ustavni pritožbi ugotovi in vrne zadevo v ponovno odločanje Vrhovnemu sodišču.

B.

5. Pritožnica utemeljuje, da sta z vidika pravice do svobode izražanja iz prvega odstavka 39. člena Ustave nesprejemljivi dve stališči izpodbijanih sodb. Najprej stališče, da je v tej zadevi podano njeno protipravno ravnanje v obliki nedopustnega posega v tožnikovo čast in dobro ime. In nadalje stališče, da je tožnik zaradi objave spornih fotografij utrpel nepremoženjsko škodo, ki ga kljub temu, da je pritožnica v zvezi z isto kršitvijo že objavila sodbo in se mu javno opravičila, upravičuje še do denarne odškodnine.

6. Po prvem odstavku 51. člena Zakona o Ustavnem sodišču (v nadaljevanju ZUstS) se ustavna pritožba lahko vloži, ko so izčrpana vsa pravna sredstva. Skladno z ustaljeno ustavnosodno presojo zahteva po izčrpanju pravnih sredstev ne pomeni le formalnega izčrpanja v obliki vložitve pravnega sredstva. Pomeni tudi zahtevo po materialnem izčrpanju, torej po vsebinskem uveljavljanju kršitev človekovih pravic že v vloženih pravnih sredstvih.² Ustavno sodišče ugotavlja, da pritožnica v pravnih sredstvih, ki jih je imela na razpolago pred rednimi sodišči, ni uveljavljala očitkov zoper stališče sodišč o obstoju njenega protipravnega ravnanja iz razloga, ker je z objavo spornih fotografij

² Tako Ustavno sodišče med drugim v odločbi št. Up-33/05 z dne 6. 3. 2008 (Uradni list RS, št. 40/08, in OdlUS XVII, 25), 12. točka obrazložitve.

nedopustno posegla v tožnikovo čast in dobro ime. Pritožnica tako že v pritožbi zoper sodbo sodišča prve stopnje z dne 23. 5. 2017, ki se nahaja v spisu, ni uveljavljala očitkov o pravni zmotnosti oziroma nesprejemljivosti tega stališča sodišča prve stopnje³ (tako že Višje sodišče v 12. točki obrazložitve izpodbijane sodbe). In kar je še pomembnejše, pritožnica tega očitka tudi v predlogu za dopustitev revizije z dne 15. 12. 2017 ni uveljavljala. V njem je namreč Vrhovnemu sodišču zastavila le eno, po njeni oceni pomembno pravno vprašanje, in sicer: "Ali je v primeru, ko gre za politika, ki grobo kritizira druge in načrtno izpostavlja svojo družino v medijih za namene dvigovanja priljubljenosti pri volivcih, izdajatelju medija, ki s satirično objavo fotografij kritizira ravnanje politika, utemeljeno naložiti, poleg objave sodbe in opravičila, še plačilo odškodnine?" Sklepa, da se tako zastavljeno vprašanje nanaša zgolj na vprašanje utemeljenosti kumulacije civilnopravnih sankcij oziroma na vprašanje izkazanosti pravno priznane nepremoženjske škode take intenzitete, ki tožnika ob upoštevanju vseh okoliščin tega primera, med drugim tudi njegovega prispevka k nastali škodi, upravičuje še do denarne odškodnine, utemeljuje ne le razlaga navedenega vprašanja samega po sami. Utemeljuje ga tudi pritožničina utemeljitev domnevne pravne pomembnosti tega vprašanja v njeni vlogi za dopustitev revizije. Pritožnica je namreč v tej vlogi na več mestih poudarila, da bi Vrhovno sodišče z odgovorom na zastavljeno vprašanje dalo usmeritev sodni praksi, kdaj je ob predhodno pravnomočno ugotovljenem posegu v čast in dobro ime in že objavljenem opravičilu in sodbi oškodovanec upravičen še do denarne odškodnine. Ker torej pravna sredstva v delu, v katerem pritožnica nasprotuje stališču sodišč o obstoju njenega protipravnega ravnanja, niso vsebinsko (materialno) izčrpana, pritožničini očitki o kršitvi pravice do svobode izražanja zaradi sprejetja takega stališča v postopku z ustavno pritožbo niso dopustni.

7. Ustavno sodišče je glede na navedeno v nadaljevanju z vidika prvega odstavka 39. člena Ustave preizkušalo le stališče sodišč, da je tožnik zaradi objave spornih fotografij utrpel nepremoženjsko škodo, ki ga kljub temu, da je pritožnica že objavila sodbo in se mu javno opravičila, upravičuje še do denarne odškodnine v višini 3.000 EUR. To stališče sta sodišči utemeljili (i) z argumentom, da sta bila v okviru kriterija individualizacije denarne odškodnine za nepremoženjsko škodo upoštevaní stopnja in trajanje duševnih bolečin tožnika, ki je nekaj mesecev po objavi fotografij trpel intenzivne duševne bolečine, blage pa trpi še zdaj iz razloga, ker se otroci z njim ne želijo več izpostavljati javnosti; (ii) z argumentom, da so bili pri presoji pomena prizadete dobrine in namena odškodnine upoštevaní vsi ustavnopravno pomembni kriteriji, ki jih je v odločbi št. Up-407/14 izpostavilo Ustavno sodišče (med drugim kriterij, da mora tožnik kot eden bolj prepoznavnih politikov trpeti javno kritiko; kriterij njegovega predhodnega ravnanja in kriterij, da sama objava fotografij ni (več) prispevala k razpravi v splošnem interesu); (iii) z argumentom, da tako višino denarne odškodnine utemeljujejo primerljivi primeri iz sodne prakse ter okoliščina, da gre vendarle za mejni primer; (iv) z argumentom, da določitev denarne odškodnine v taki višini poleg drugih že izrečenih civilnopravnih sankcij ne more pomeniti pretirane sankcije; in (v) z argumentom, da pritožnica ni ponudila zadostnih

³ Stališču o obstoju protipravnega ravnanja je nasprotovala le, kolikor je bilo utemeljeno še na dodatnem stališču o nedopustnem posegu v tožnikovo pravico do družinskega življenja.

trditev in dokazov, ki bi lahko ob upoštevanju t. i. zastraševalnega učinka vodili k drugačni odločitvi (saj ni trdila, da bi strah pred morebitnim plačilom denarne odškodnine nanjo vplival v tolikšni meri, da ne bo več objavljala družbeno kritičnih prispevkov oziroma da bi ohromil njeno delovanje).

8. Po ustaljeni presoji Ustavnega sodišča in ESČP je v zadevah, ki se nanašajo na kolizijo pravice do svobode izražanja na eni ter pravice do časti in dobrega imena na drugi strani, eno od pomembnih meril presoje pri tehtanju teh pravic v koliziji tudi narava in resnost kršitelju naložene sankcije.⁴ V tem pogledu je lahko v okoliščinah posameznega primera sporna z vidika pravice do svobode izražanja tudi izjemna (nepredvidljiva) in posebej visoka denarna odškodnina za nepremoženjsko škodo, čeprav gre za civilnopravno (in ne kazenskopravno) sankcijo.⁵ Pomembno je torej, da tudi prisojena denarna odškodnina za nepremoženjsko škodo, čeprav gre za civilnopravno sankcijo, ni nesorazmerna, ampak da je v razumnem (so)razmerju (*a reasonable relationship of proportionality*) s posegom v pravico do časti in dobrega imena.⁶ Vendar v tej zadevi pritožnici naložena odškodninska obveznost v višini 3.000 EUR očitno ni nesorazmerno visoka; niti v absolutnem znesku niti upošteva povprečno (neto) plačo v Republiki Sloveniji (ta je ob izdaji sodbe Višjega sodišča v oktobru 2017 znašala 1.056,47 EUR; kar pomeni, da znaša pritožničina odškodninska obveznost manj kot tri povprečne (neto) plače v Republiki Sloveniji), niti v primerjavi z odškodninami, ki so oškodovancem prisojene v primerljivih primerih,⁷ in niti, če se upošteva, da sta ji že bili naloženi civilnopravni sankciji dolžnosti objave sodbe in javnega opravičila ter da je dolžna pritožnica tožniku povrniti še stroške postopka v višini 2.238 EUR. Ravno nasprotno, tožniku sta sodišči po tem, ko sta ugotovili in presodili, da je trpel duševne bolečine zadostne intenzivnosti in trajanja, da je po njuni razumni presoji na podlagi 179. člena Obligacijskega zakonika (Uradni list RS, št. 97/07 – uradno prečiščeno besedilo in 20/18 – v nadaljevanju OZ) upravičen tudi do denarne odškodnine, to prisodili v višini, ki je na spodnji meji odškodnin, ki jih slovenska sodišča priznavajo oškodovancem v primerih razžalitev. Od uveljavljenih 40.001 EUR sta tako sodišči tožniku priznali zgolj 3.000 EUR

⁴ Tako Ustavno sodišče med drugim že v odločbi št. Up-407/14, 16. in 30. točka obrazložitve.

⁵ Glej denimo sodbo ESČP v zadevi *Tolstoy Miloslavsky proti Združenemu kraljestvu* z dne 13. 7. 1995, 49. do 51. točka obrazložitve. V tej zadevi je bila denimo pritožniku naložena odškodninska obveznost, ki je za trikrat presegala najvišje zneske odškodnin, ki so jih domača sodišča sicer prisojala v podobnih primerih.

⁶ Glej sodbi ESČP v zadevah *Tolstoy Miloslavsky proti Združenemu kraljestvu* in *Steel and Morris proti Združenemu kraljestvu* z dne 15. 2. 2005, 96. točka obrazložitve. Prim. tudi odločbo Ustavnega sodišča št. Up-366/16 z dne 5. 12. 2019 (Uradni list RS, št. 3/20, in OdlUS XXIV, 35), 28. do 30. točka obrazložitve.

⁷ Oškodovancem so v primeru nedopustnega posega v njihovo čast in dobro ime praviloma prisojene odškodnine, ki ustrezajo trem do desetim neto povprečnim plačam na zaposlenega v Republiki Sloveniji. To izhaja med drugim iz sodb Vrhovnega sodišča št. II Ips 835/2009 z dne 9. 2. 2012, št. II Ips 326/2009 z dne 6. 12. 2012, št. II Ips 528/2007 z dne 21. 1. 2010 in št. II Ips 131/2000 z dne 24. 8. 2000 ter sodb Višjega sodišča v Ljubljani št. II Cp 2427/18 z dne 23. 5. 2019, št. I Cp 3129/2016 z dne 12. 4. 2017 in št. I Cp 2301/2014 z dne 26. 11. 2014.

odškodnine, to je le 7,5 % od uveljavljane vsote. Glede na navedeno v tej zadevi očitno ni mogoč sklep, da bi lahko takšna odškodninska obveznost ogrozila ekonomske temelje pritožnice ali da bi bila tako prisojena odškodnina za pritožnico povsem nepredvidljiva. Tudi ne drži pritožnično zatrjevanje, da sodišči pri odmeri denarne odškodnine ustavnopravno pomembnih meril presoje (kot so družbena vloga tožnika, kontekst zadeve, njegovo predhodno ravnanje itd.) ne bi ustrezno upoštevali. Ravno na podlagi upoštevanja teh meril presoje sta namreč ocenili, da gre za mejni primer, ki tožnika opravičuje le do manjšega zneska denarne odškodnine. Kumulacija civilnopravnih sankcij objave sodbe in opravičila (na podlagi 178. člena OZ) ter denarne odškodnine za nepremoženjsko škodo (na podlagi 179. člena OZ) pa sama po sebi praviloma tudi ni nesprejemljiva z vidika pravice do svobode izražanja.⁸ Pritožnica pa ne izkaže, zakaj naj bi okoliščine konkretnega primera izjemoma utemeljevale drugačen sklep.

9. V gornjem kontekstu je treba razumeti tudi zapis Višjega sodišča v izpodbijani sodbi, da pritožnica ni podala zadostnih trditev in dokazov, zakaj naj bi imela naložena ji odškodninska sankcija zanjo zastraševalni učinek. Kajti zastraševalni učinek kršitelju naložene sankcije se preizkuša predvsem z vidika, ali je časopisni hiši naložena odškodninska sankcija tako visoka, da lahko ogrozi njene ekonomske temelje; v tej zadevi pa je očitno, da ni tako.⁹ Drži sicer, da navedeno stališče Višjega sodišča, če se ga bere izolirano, ni v skladu s tistim delom presoje ESČP, po kateri novinarjem konkretnega zastraševalnega učinka (*chilling effect*) ni treba dokazovati, saj je očitno, da lahko strogo kaznovanje novinarjev oziroma medijev povzroči zastraševalni učinek ne le na novinarje konkretnega medija, ki je bil sankcioniran, ampak na novinarje na splošno.¹⁰ Gre za vzpostavljanje stanja v družbi, v katerem se novinarji iz strahu pred obsodbo na plačilo odškodnine ne upajo kritično poročati. Vendar ob upoštevanju vseh okoliščin tega primera pritožnica s sklicevanjem na spornost drugega stališča Višjega sodišča samega po sebi kršitve pravice do svobode izražanja ne more izkazati. Ne le zato, ker je naložena ji odškodninska obveznost nizka, pritožnica pa kršitev pravice do svobode izražanja utemeljuje s trditvami, da imajo lahko po presoji ESČP zastraševalni učinek predvsem visoke denarne odškodnine;¹¹ ampak tudi zato, ker se lahko v primeru, kot je

⁸ Prim. denimo sodbo ESČP v zadevi *Błaja News Sp. Z. o. o. proti Poljski* z dne 26. 11. 2013, 71. točka obrazložitve, v kateri je bila pritožnici poleg odškodninske sankcije prav tako naložena še dolžnost javnega opravičila.

⁹ Glej sodbo ESČP v zadevi *Błaja News Sp. z. o. o. proti Poljski*, v kateri je ESČP med drugim poudarilo, da pritožnica ni zatrjevala, da bi bil znesek tak, da bi ogrozil njene ekonomske temelje.

¹⁰ Prim. denimo sodbo ESČP v zadevi *Bladet Tromsø in Stensaas proti Norveški* z dne 20. 5. 1999, 64. točka obrazložitve.

¹¹ ESČP v zadevi *Independent News and Media in Independent Newspapers Ireland Limited proti Irski*, na katero se sklicuje pritožnica, niti ni ugotovilo kršitve pravice do svobode izražanja kljub nenavadno visoki denarni odškodnini, ki je bila naložena v plačilo časopisnim hišam, ker so bile po presoji ESČP v sodnem postopku zagotovljene zadostne varovalke z vidika preizkusa sorazmernosti njene višine. V sodbi v zadevi *MGN Limited proti Združenemu Kraljestvu*, na katero se prav tako sklicuje pritožnica, pa je ESČP ugotovilo kršitev pravice do svobode izražanja iz razloga, ker so bili pritožnici naloženi v plačilo stroški tožničinih odvetnikov, ki so vključevali tudi

obravnavani, ko gre za nizko odškodninsko sankcijo, vprašanje zastraševalnega učinka nanaša le na vprašanja ustavne sprejemljivosti stališča o obstoju protipravnega ravnanja pritožnice. Po presoji ESČP ima sicer lahko zastraševalni učinek tudi zelo nizka, celo zgolj simbolična denarna odškodnina. Vendar to velja v primerih, ko so domača sodišča sprejela po presoji ESČP nesprejemljivo stališče z vidika pritožnikove pravice do svobode izražanja s tem, ko so štela, da je sploh prišlo do protipravnega posega v čast in dobro ime tožnika.¹² Tega nosilnega stališča izpodbijanih sodb pa Ustavno sodišče po že obrazloženem v 6. točki tega sklepa v tej zadevi ne more preizkušati.¹³ Ob upoštevanju vsega navedenega ter dejstva, da stališča o obstoju protipravnega ravnanja zaradi nedopustnega posega v tožnikovo čast in dobro ime pritožnica že v pritožbi zoper sodbo sodišča prve stopnje ni izpodbijala, stališču Višjega sodišča, da pritožnica ni izkazala svojih očitkov o zastraševalnem učinku naložene ji odškodninske obveznosti, v kontekstu obravnavane zadeve nesprejemljivosti z vidika 39. člena Ustave ni mogoče očitati.

10. Ustavno sodišče glede na navedeno ocenjuje, da pritožnica ni izkazala zatrjevanih kršitev človekovih pravic, ki naj bi imele zanjo hujše posledice, kot tudi ne, da bi zadeva odpirala kakšno precedenčno ustavnopravno vprašanje z vidika pravice do svobode izražanja iz prvega odstavka 39. člena Ustave. Zato Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo niti v delu, ki se nanaša na sklep Vrhovnega sodišča (1. točka izreka), niti v delu, ki se nanaša na izpodbijani sodbi Višjega in Okrožnega sodišča (2. točka izreka).

C.

11. Senat Ustavnega sodišča je sprejel 1. točko izreka tega sklepa na podlagi drugega odstavka 55.b člena ZUstS v sestavi: predsedujoči sodnik dr. Rajko Knez ter člana dr. Rok Čeferin in dr. Rok Svetlič. Ustavno sodišče je sprejelo 2. točko izreka tega sklepa na podlagi drugega odstavka 55.b člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Matej Accetto ter sodnici in sodniki dr. Rok Čeferin, Dr. Dr. Klemen Jaklič (Oxford ZK, Harvard ZDA), dr. Rajko Knez, dr. Špelca Mežnar, dr. Rok Svetlič, Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Sodnik dr. Marijan Pavčnik je bil pri odločanju v tej zadevi izločen. Ustavno

stroške, ki so bili dogovorjeni glede na njen uspeh v postopku (*success fees*), in ki so znašali 365.000 GBP.

¹² Glej sodbi ESČP v zadevah *Brasilier proti Franciji* z dne 11. 4. 2006, 43. točka obrazložitve, in *Desjardin proti Franciji* z dne 22. 11. 2007, 51. točka obrazložitve.

¹³ Sicer pa je Ustavno sodišče že v odločbi št. Up-407/14 kot neutemeljene zavrnilo pritožnične očitke, da bi bili zaradi izpodbijanih sodb novinarji v prihodnje omejeni pri izbiri metod in oblik poročanja o družbeno pomembnih temah iz razloga, ker iz obrazložitve odločbe jasno izhaja, da gre za mejni primer, in da bi bil lahko v določenih drugih okoliščinah rezultat tehtanja tudi drugačen (glej 30. točko obrazložitve).

sodišče je 2. točko izreka sprejelo s šestimi glasovi proti dvema. Proti sta glasovala sodnik Čeferin in sodnica Šugman Stubbs, ki sta se izrekla za sprejem ustavne pritožbe.

dr. Matej Accetto
Predsednik